

Vechiul drum al mătăsii

Dragos Niculescu

Ai putea să-mi fii și mamă, și tată, și casap,
ai putea să mă calci în fiecare dimineață pe bombeu
cu roțile perechi și descentrate cu care te deplasezi
spre serviciu, ai putea să locuiești pe-același palier
cu mine, să ne ciocnim, pe-ntuneric, lângă ghena
de gunoi, ai putea să fii cea care îmi prinde
inima în palme ca pe un buchet de nuntă,
daca-i avea răbdare să mai aștepti puțin sub turnul
din Pisa pînă cînd va atinge înclinația necesară,
ai putea să-mi aduci tu factura de lumină
sau prognoza meteo în plic, pe-ntreaga lună vitoare,
ca să mă dezobișnuiesc să-njur străinii care nu-și fac
decît meseria, ai putea să fii necunoscuta care
se osîndește cu mine pe viață într-un lift nechemat
niciodată de nimeni, oh, și cîte și mai cîte ai mai putea fi,
toate din pricină că specia mea pe cale de dispariție
e dependentă de tine ca de glonțul ultim, cel care nu
va fi găsit niciodată, nicicînd.

Copacii cad în anonimat mai repede ca oamenii,
lacrima celui sătul de vise devenind dulceagă
precum sudoarea unei statui muribunde.
Ți-am săpat peșteră în cearcănele mele cenușii,
lucrînd ca un condamnat pus pe fugă, daltă cu daltă,
milimetru cu milimetru, mai izbeam din greșeală
o țeavă de sînge, mai perforam o vîină cu agent termic
otrăvitor, treceam de toate, și de cabluri neașteptate de
telefon sau de curent electric, treceam de toate ca un
dement cu ochii-n flăcări, cu o daltă-n mîină ca un
jungher de spintecat cerboaice isterice pe mozaicul
naosului. Iar cînd am obosit destul ca să pot adormi,
m-am culcat în propriile cearcăne ca în niște hamace
de aur, balansînd răcoros peste împărățiile mele
subpămîntene.

O să ajung să-ți sun la ușă rar, de două ori pe an,
ca țiganu', de Înviere și în Ajunul Crăciunului,
și chiar dacă o să-mi răspundă bărbatul tău,
o să-l dau la o parte și o să-ți sărut mîina umedă
de ceapă, și ochii o să ți-i sărut, umezi de ceapă,
și buzele o să ți le sărut, cu gust dulce de drob de miel.
De cînd n-am mai ținut legătura, am devenit propriul meu
rege, administratorul unic al celei mai desăvîrșite sărăcii

și oracolul secret al celor mai neașteptate răsturnări de situație. Desigur, scuip pe orice evidență cadastrală și mă vindec tratându-mă regulat cu farmacistele de serviciu.

Tu nu știi toate astea, nu cunoști nimic din grandoarea marilor jertfe; dacă ai găsi cumva un ou uriaș de pasăre dispărută, nu l-ai păstra intact, așa cum se cuvine, ci neapărat l-ai sparge ca să-i mănânci gălbenușul, să nu pierzi șansa de a-i gusta, concret, unicitatea. Da, iubito, dar în muzeu, pe raft, nu va mai rămîne nimic. Tu simți gustul istoriei, dar tragi apa de la closet peste ce mai rămîne din ea, eu prefer s-o contemplan, să-mi fac din istorie suvenir sau să-mi sculpez din ea amuleta. Asta e diferența dintre noi. În fond, e o simplă diferență de optică !

Eu rezist în dragoste atîta timp cît rezistă carnea de lup sau de mamut în sîngele meu, cît timp mi se plimbă prin ochi fierul organic al sălbăticiunilor. Mi-am făcut frecție cu gaz pe necropola ultimului sărut și-apoi am luat o tărie lungă cît o sută de ani cu prinții cei mai de soi ai cartierelor, care mi-au amintit adevărata noblețe.

Mai fumează, mai atîrnă-ți piciorul pe geam, la etajul tău superior, ca pe fereastra unui castel spaniol cu fîntîni și sunet de chitară. Mai lasă-mă să te privesc cuminte, dimineața pe răcoare, mai ucide-mi zăpezile din mine cu un foc de întreținere, discret ca al aborigenului de la Muzeul Antipa; sălbaticul din peșteră, cu care stăteam pe jos, la discuții, după ora închiderii, cînd devenea comunicativ.

Sînt în stare să gust îngrîncenarea ca pe suprema dovadă de forță, aici bărbăția mea lucrează la parametrul cei mai înalți. Grija solemnă de a-mi gospodări răbdarea naște, în cazul meu, monștri, înspăimîntători, dar reumatici, igrasioși, munciți de o blîndețe degenerată. Și dacă totul s-ar povesti invers, ca un fel de apă care se împinge singură înspre izvor și rămîne, clocotind, acolo, istoria noastră comună ar putea reîncepe oricînd și, mai înainte de toate, cu gîndul lui Dumnezeu. Și cu văduvia noastră originală. O, frumoasa mea văduvă a celei mai bărbătoase iubiri ! Ne așteaptă șantierul de lucru, barajele suspendate și păstrăvii dulci ca mierea, caleștile cu deținuți soioși, lipiți de noi ca niște îngeri ai păcatului, vagoanele cu pescari deportați în Bărăgan la vîslitul pămîntului și plutitoarele

mănăstiri lipovenești, și gazdele cu ochi de sticlă care ne-au marcat existența ca niște rude.

Desigur însă ca nimic nu e obligatoriu !
Nici viața noastră separată nu e obligatorie. Nici femeile,
pe care altădată mi le aruncau la picioare muscalii
ca pe niște mistreți pălmuiți, nu era obligatoriu să poarte
vreo șampilă, nici alergiia noastră cronică față de
îndobitocire nu-i obligatoriu să ne mai amintescă ceva.
Și mai bine, în general, să nu ne mai amintim nimic,
nici măcar că există asociații de bloc care ar putea să ne
caute sau agenții matrimoniale care ne-ar putea alina
suferința prin telefon.
Să lăsăm să se mai joace și viața cu noi, că destul
ne-am jucat și noi cu ea prin subsoluri de teatre și cabine
vacante. Sărută, iubito, din partea mea, femeile de
serviciu, dă-le o floare și spune-le că le-am iubit
ca pe niște mame, că fiul lor trăiește și că l-a
adoptat drept tată pe Dumnezeu.

(Din volumul "HIBERNARIS"
Autor: Dragoș Niculescu)